

Den skjulte historien om vers førti – nummer tjuefem

Esekiel nummer seks

Jeff Pippenger

2026-08-11

Jeg har trukket fram et avsnitt fra Testimonies som fremsetter ulike sannhetslinjer i forbindelse med Eskiels, Jesajas og Johannes' erfaring i helligdommen. Johannes vendte seg om for å se stemmen bak seg i Åpenbaringen kapittel én.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bak meg en høy røst, som av en basun, som sa: Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og: Det du ser, skriv i en bok og send det til de syv menighetene som er i Asia: til Efesos og til Smyrna og til Pergamos og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Og jeg vendte meg om for å se røsten som talte med meg. Og da jeg hadde vendt meg, så jeg sju lysestaker av gull. Åpenbaringen 1:10–12.

Fra øya Patmos og deretter inn i den himmelske helligdom, hvor Johannes ser det synet av Kristus som Søster White forteller oss om, er det samme synet som Daniel så i kapittel ti i sin bok.

«I de dager sørget jeg, Daniel, i tre fulle uker. Jeg åt ikke velsmakende brød, og verken kjøtt eller vin kom i min munn, og jeg salvet meg heller ikke i det hele tatt. ... Så løftet jeg mine øyne og så, og se, en mann kledd i lin, med et belte om hoftene av fint gull fra Ufas. Hans legeme var som krysolitt, hans ansikt som synet av lyn, hans øyne som ildsluer, hans armer og hans føtter skinte som blankpusset kobber, og lyden av hans ord var som lyden av en stor folkemengde» (Daniel 10:2–6).

«Denne beskrivelsen ligner den som ble gitt av Johannes da Kristus ble åpenbart for ham på øya Patmos. Ingen ringere enn Guds Sønn viste seg for Daniel. Vår Herre kommer sammen med en annen himmelsk budbærer for å undervise Daniel om det som skulle finne sted i de siste dager.» Sanctified Life, 49.

De første ni versene viser hvordan Jesu Kristi åpenbaring blir åpnet like før avslutningen av menneskenes prøvetid. Åpenbaringen ble gitt av Gud til Jesus, som ga den til Gabriel, som ga den til Johannes med det oppdrag at Johannes skulle sende budskapet til de sju menighetene. Jesaja fikk sitt oppdrag til å gjøre det samme i kapittel seks, og Esekiel fikk det samme påbudet i kapittel to og tre. Johannes er en fange da han mottar sitt oppdrag, Esekiel og Daniel er fanger i Babylon, og Jesaja lever i historien om Judas ugudelige konge Akas.

«Det var hjul inne i hjul i en ordning så innviklet at de ved første øyekast syntes for Esekiel å være helt i forvirring. Men da de beveget seg, skjedde det med skjønn nøyaktighet og i fullkommen harmoni. Himmelske vesener drev disse hjulene frem, og over det hele, på den herlige safirtronen, var Den Evige; og rundt omkring tronen var den omsluttende regnbuen, et symbol på nåde og kjærlighet. Overveldet av den fryktinngytende herligheten i synet falt Esekiel ned på sitt ansikt, da en røst bød ham å reise seg og høre Herrens ord. Deretter ble det

gitt ham et advarselsbudskap for Israel.» Testimonies, 751.

Så hørte jeg Herrens røst, som sa: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Her er jeg; send meg. Jesaja 6:8.

«Dette synet ble gitt til Esekiel på en tid da hans sinn var fylt av dystre anelser. Han så sine fedres land ligge øde ...»

«På samme måte, da Gud skulle til å åpne for den elskede Johannes kirkens historie for kommende tidsaldre, gav Han ham en forsikring om Frelserens interesse for og omsorg for sitt folk ved å åpenbare for ham «en som lignet Menneskesønnen», vandrende iblant lysestakene, som symboliserte de sju menighetene. ...»

«Disse lærdommene er til gagn for oss. Vi trenger å holde fast ved vår tro på Gud, for like foran oss ligger en tid som vil prøve menneskenes sjeler. ...»

«Vi står på terskelen til store og alvorlige begivenheter. Profetien går hurtig i oppfyllelse. Herren står for døren. Snart vil det åpne seg for oss en tid av overveldende interesse for alle levende. Fortidens stridsspørsmål skal bli gjenopplivet; nye stridsspørsmål vil oppstå. De scener som skal utspilles i vår verden, er ennå ikke engang drømt om. Satan er virksom gjennom menneskelige redskaper. De som gjør en innsats for å forandre Grunnloven og sikre en lov som håndhever søndagshelligholdelse, innser lite hva resultatet vil bli. En krise står rett foran oss.»

«Men Guds tjenere skal ikke stole på seg selv i denne store krisen. I synene som ble gitt til Jesaja, til Esekiel og til Johannes, ser vi hvor nært himmelen er knyttet til de hendelser som finner sted på jorden, og hvor stor Guds omsorg er for dem som er trofaste mot Ham. Verden er ikke uten en hersker. Programmet for de kommende hendelser er i Herrens hånd. Himmelenes Majestet har nasjonenes skjebne, så vel som det som angår Hans menighet, i sitt eget varetekt. ...»

«I Esekiels syn hadde Gud sin hånd under kjerubenes vinger. Dette skal lære Hans tjenere at det er guddommelig kraft som gir dem fremgang. Han vil virke sammen med dem dersom de legger bort misgjerning og blir rene i hjerte og liv.»

«Det klare lyset som går fram blant de levende skapningene med lynets hurtighet, representerer den hast som dette verk til sist vil gå fram med til fullendelse. ...»

«Brødre, nå er det ikke tid til sorg og fortvilelse, ikke tid til å gi etter for tvil og vantro. Kristus er nå ikke en Frelser i Josefs nye grav, lukket med en stor stein og forseglet med det romerske segl; vi har en oppstandne Frelser. Han er Kongen, hærskares Herre; Han troner mellom kjerubene; og midt i nasjonenes strid og larm verner Han fremdeles sitt folk. Han som råder i himlene, er vår Frelser. Han måler hver prøvelse. Han våker over smelteovnens ild som må prøve hver sjel. Når kongers festninger skal styrtes, når Guds vredes piler skal trenge gjennom Hans fienders hjerter, skal Hans folk være trygge i Hans hender.» Testimonies, bind 5, 752–754.

Fire bibelske vitner bevitner det forhold at budskapet i Jesu Kristi åpenbaring blir gitt til de personer som er forbildlig fremstilt ved disse profetens erfaringer i helligdommen. Det er når vi trer inn i den himmelske helligdom at vi blir gitt det budskap som vi er blitt ordinert til å forkynne. «Smelteovnsilden» som prøver «hver sjel», er ildovnen i Malaki tre.

Men hvem kan utholde hans kommes dag? og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik vaskernes lut. Og han skal sitte som en smelter og renser av sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, for at de kan bære fram for Herren offergaver i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offergave være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3:2–4.

Raffinøren vet at sølvet har vært i smelteovnen den rette tiden når sølvet er så rent at det gjenspeiler raffinørens ansikt. Dette forhold ved hvordan sølv i oldtiden ble raffinert, stemmer overens med det kausative verbet «marah» som Daniel så i kapittel ti. I disse siste dager leder Herren sitt folk inn i helligdommen for å prøve, rense og lutre kandidatene til å være en del av fanen til de hundre og førtifire tusen. I denne tidsperioden vil «Han arbeide med» oss, «hvis» vi «vil legge bort misgjerning og bli rene i hjerte og liv». Noen, slik som i Daniel ti, flykter fra den erfaringen, men de som, symbolisert ved Daniel, ser det store speilsynet av Jesu Kristi åpenbaring, vil, slik Jesaja fremstiller det, få sine lepper berørt med et glødende kull fra alteret og vil bli rensset og gjort rede til å forkynne et budskap både til en frafallen menighet, og deretter til verden.

Budskapet blir lagt fram for de trofaste sjeler i helligdommen. Tredje Mosebok tjuetre, når den blir satt i sammenheng med pinsehøytidens tid, er utformet for å gjenspeile paktens ark i Det Aller Helligste. Ved tro identifiserer strukturen i kapitlets budskaper tre veimerker innen den hellige historie hvor smelteovnens prøve blir fullbyrdet. Guddommelig dyptgripende – den profetiske strukturen i kapittel tjuetre gjør det mulig for den som studerer profetien, å lokalisere Esekiel i vers en av kapittel en.

Og det skjedde i det trettiende året, i den fjerde måned, på den femte dagen i måneden, mens jeg var blant de bortførte ved elven Kebar, at himlene åpnet seg, og jeg så syner fra Gud. På den femte dagen i måneden, som var det femte året av kong Jojakins fangenskap. Esekiel 1:1, 2.

Som prest i beseglingstiden for de ett hundre og førtifire tusen befinner Esekiel seg i det trettiende året av den syttende jubelsyklus, fem år før den tredje av Jerusalems tre beleiringer ved Nebukadnesar i 587 f.Kr. Det trettiende året i verset er tretti år etter den største vekkelsen i Det gamle testamentes historie, og det er på den femte dagen i det femte året, og slik settes tallet fem på Esekis vitnesbyrd. I de to innledende versene finner vi tretti identifisert én gang og tallet fem nevnt tre ganger. I strukturen i Tredje Mosebok tjuetre, sammenstilt med pinsetiden, når den andre prøven representert ved tretti frem til basunenes høytid, de fem dagene til Kristi himmelfart, deretter fem dager til soningsdagen, så fem dager til veimerket som representerer både det tidligere regn (Pinse) og det sene regn (Løvhytter). Strukturen fremstiller tretti, etterfulgt av tre trinn på fem. Esekiel er i tempelet, og strukturen i Tredje Mosebok tjuetre er Arken.

Historien bevitner at Esekiel på dette tidspunkt er fem år før en symbolsk beleiring som avsluttes med at den typifiserer den snart kommende søndagsloven, slik den er fremstilt ved Jerusalems ødeleggelse. Tallet «fem» er et primært element i utformingen av Tredje Mosebok tjue-tre, likesom tallet tretti.

Det er blitt påvist i disse artiklene at når de første tjueto versene i kapitlet stilles opp i samsvar med de siste tjueto versene, og deretter disse to linjene på tjueto vers sammenholdes med pinsetiden, blir den trefoldige prøvingsprosessen, som er Malakis smelteovns ild, tydelig framstilt. De tre trinnene har en alfa og omega i det første og tredje trinn, som består av en rekke på fire veimerker som representerer ett trinn.

Påskan, etterfulgt av de usyrede brøds høytid, etterfulgt av førstegrødeofferet av bygg, deretter «fem» dager til slutten av de usyrede brøds høytid. Disse fire kjennetegnene utgjør den første prøven, og Jesus illustrerer alltid enden ved begynnelsen, og den tredje prøven består også av fire kjennetegn. Basunhøytiden, deretter Kristi himmelfart etterfulgt av soningsdagen, og så fem dager senere ankomsten av både pinse og løvhyttefesten. Pinse er symbolet på det første regnet, og løvhyttefesten er et symbol på det sene regnet. I 3. Mosebok 23-modellen sammenfaller både pinse og løvhyttefesten.

Gled dere da, Sions barn, og fryd dere i Herren deres Gud! For han gir dere høstregn i rett mål, og han lar regnet falle ned for dere, både det tidlige regn og det sene regn i den første måned.
Joel 2:23.

Den endelige prøvings- og renselsesprosessen begynte den 31. desember 2023. Den første prøven var den grunnleggende prøven, symbolisert ved striden om «røverne av ditt folk», som delte den gruppen som tidligere var blitt prøvd ved skuffelsen den 18. juli 2020.

«I historie og profeti skildrer Guds Ord den langvarige konflikten mellom sannhet og villfarelse. Denne konflikten pågår fremdeles. Det som har vært, skal gjenta seg. Gamle stridsspørsmål vil bli tatt opp igjen, og nye teorier vil stadig oppstå. Men Guds folk, som i sin tro og i oppfyllelsen av profetien har hatt en del i forkynnelsen av den første, den andre og den tredje engels budskap, vet hvor de står. De har en erfaring som er mer kostbar enn fint gull. De skal stå faste som en klippe og holde urokkelig fast ved sin opprinnelige frimodighet inntil enden.» Manuscript Releases, bind 1, 47.

I Tredje Mosebok tjuetre er den første prøven framstilt ved en profetisk kombinasjon av tre, etterfulgt fem dager senere av avslutningen på de usyrede brøds høytid. Påskan var dag én, de usyrede brøds høytid var den andre dagen, og førstegrødeofferet var den tredje dagen. Fem dager senere tok de usyrede brøds høytid slutt. Den profetiske strukturen i den første av tre prøver er også framstilt i den tredje og siste prøven. I dette tredje waymark, sammensatt av tre waymarks etterfulgt av ett, er basunenes høytid dag én, og Kristi himmelfart er fem dager senere; deretter følger forsoningsdagen fem dager senere; så, fem dager senere, markerer både pinse og løvhyttefesten den snart kommende søndagsloven, som i Esekiels bok er framstilt som Jerusalems ødeleggelse.

Mellom avslutningen av de usyrede brøds høytid og basunhøytiden er det tretti dager, som ikke bare representerer et symbol på en prest, men også den andre prøven av de tre prøvene som er representert innenfor den guddommelige illustrasjonen.

Kristi dåp illustrerer de tre veimerkene påsken, de usyrede brøds høytid og førstegrøden, for disse tre veimerkene representerer Kristi død, begravelse og oppstandelse. Disse tre trinnene etterfølges av fem dager frem til det fjerde trinnet, representert ved slutten av de usyrede brøds høytid. Dåpen fremstiller de tre trinnene i ett kort øyeblikk da Johannes døpte sin Messias. Vårhøytidene skiller disse tre trinnene fra hverandre med én dag hver, og høsthøytidene skiller disse tre trinnene fra hverandre med fem dager.

Når vi anvender den første prøven av vårhøytidene som en kombinasjon av tre veimerker som etterfølges av ett veimerke fem dager senere; og deretter anvender høsthøytidene som tre veimerker som fem dager senere etterfølges av ett veimerke, blir det etablert en profetisk struktur som består av et alfa-veimerke på tre etterfulgt av fem dager, som deretter etterfølges av tretti dager, og den tredje prøven av høsthøytidene som et veimerke på tre etterfulgt av fem dager—strukturen illustrerer den første prøven som omfattende i alt fem dager, etterfulgt av en annen prøve på tretti dager som når frem til det tredje veimerket på fem dager. Fem pluss tretti, pluss fem er førti ($5 + 30 + 5 = 40$).

Kristi dåp ble umiddelbart etterfulgt av førti dager, som munnet ut i tre prøvelser. Langt mer kan erkjennes i strukturen i Tredje Mosebok tjue-tre i sammenheng med pinsetiden, men på et annet nivå fremstiller kapitlet arken i Det Aller Helligste.

Vår- og høytidene om høsten i Tredje Mosebok tjue-tre er plassert mellom to sabbater. Disse to sabbatene representerer de to dekkende kjeruber, og veimerkene for pinsetiden, i samsvar med Tredje Mosebok tjue-tre, representerer arken og de to dekkende kjeruber. Esekiel blir ført inn i helligdommen i kapittel én, og når han blir ført dit, befinner han seg fem dager før beleiringen som leder til Jerusalems ødeleggelse, et forbilde på den snart kommende søndagsloven. Søndagsloven er representert ved pinsen og løvhyttetfesten i Tredje Mosebok tjue-tre. Esekiel er i det trettiende år, og tretti er perioden for den andre av de tre prøvene som utgjør ildovnen i Malaki tre. Den andre prøven er representert ved tretti dager, slik Esekiel er i det trettiende år av den syttende jubelårssyklus som begynte ved Josias store påske, slik historikerne omtaler den. Esekiel er fem år før beleiringen som varte atten måneder, og han er i templet, som er den midterste av de tre siste prøvene som renser og lutrer resten. Peter var ved Cæsarea-Filippi (Panium), også midt i tre prøver, slik dette er representert ved Panium (Cæsarea-Filippi), forklarelsens berg og korset.

I 592 f.Kr. blir Esekiel på overnaturlig vis gjort «stum» og taler bare når Gud åpner hans munn. Denne tilstanden varer inntil Jerusalems fall i 585/6 f.Kr. Gud hadde fått ham til å tale da beleiringen begynte, den dagen «hans øynes lyst» døde, men han fikk ikke tale fritt før Jerusalem, «Israels øynes lyst», var falt. Jerusalems fall representerer den snart kommende søndagsloven, og det er der Johannes døperens far, en prest av den åttende skiftordning, som ble gjort stum mens han gjorde tjeneste i templet, der Esekiel også var (i syn), likeledes ble gjort stum i omkring ni måneder. Det var på den åttende dagen etter Johannes' fødsel, da Johannes ble omskåret, at han

fikk lov til å tale. To profeter gjort stumme mens de var i helligdommen. Den tredje profeten som ble gjort stum mens han skuet Kristus i helligdommen, var Daniel. I kapittel ti er Daniel i helligdommen, og idet han blir berørt for andre gang av tre, blir han gjort stum. I midtpunktet blir Daniel gjort stum.

Og da han hadde talt slike ord til meg, vendte jeg ansiktet mot jorden og ble målløs. Og se, en som lignet menneskenes sønner, rørte ved mine lepper. Da åpnet jeg min munn og talte og sa til ham som sto foran meg: Min herre, ved synet er mine smerter blitt vendt over meg, og jeg har ikke beholdt noen styrke. Daniel 10:15, 16.

Tale

Symbolikken i å «tale» blir markert ved den snart kommende søndagsloven når De forente stater taler som en drage, Bileams esel taler, Habakkuks syn taler og lyver ikke. De tre stumme profetene, som blir gjort stumme mens de er i helligdommen, taler ved Jerusalems ødeleggelse. Med Sakarias taler han for å bekrefte at hans sønns nye navn er riktig, og slik foregriper han filadelfierne, som får et nytt navn.

Den som seirer, vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mitt nye navn. Åpenbaringen 3:12.

Sakarja fikk en tavle for å skrive Johannes' nye slektsnavn.

Og det skjedde at de på den åttende dag kom for å omskjære barnet; og de kalte ham Sakarja, etter hans fars navn. Men hans mor svarte og sa: Nei; han skal kalles Johannes. Og de sa til henne: Det er ingen blant dine slektninger som har dette navn. Og de gjorde tegn til hans far for å få vite hva han ville at han skulle kalles. Og han ba om en tavle og skrev disse ord: Hans navn er Johannes. Og de undret seg alle. Og straks ble hans munn åpnet og hans tunge løst, og han talte og lovpriste Gud. Lukas 1:59–64.

Johannes' nye navn stemmer overens med menigheten i Filadelfia, og navnet Sakarja stemmer overens med Laodikea, slik dette fremstilles ved Sakarjas vantro overfor den tredje engels budskap. Alle profetene henvender seg til de siste dager, og de siste dager er den tredje engels historie. Derfor må engelen som brakte budskapet, være den tredje engel. Sakarja nektet å forstå at Herren ville gå forbi den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken. Det er mer å si om gjenopprettelsen av røsten i disse profetene, men vi vil fortsette å bevege oss mot en forståelse av Josias profetiske linje.

Josias hjul

Vi har behandlet den syttende jubelsyklusen som begynte ved Josias påske i 622 f.Kr., men Josias linje begynner lenge før 622 f.Kr. Israels opprør, som førte Saul til tronen som Israels første konge, markerte de førti år da kong Saul skulle regjere, etterfulgt av de førti år da kong David skulle regjere, etterfulgt av de førti år da Salomo skulle regjere. Forkastelsen av Gud, som krenket

profeten Samuel så dypt, fant sted i 1097 f.Kr. og innleder en profetisk opprørslinje som endte ved korset da jødene erklærte at de ikke hadde noen konge uten Cæsar.

Men de ropte: Bort med ham, bort med ham, korsfest ham! Pilatus sier til dem: Skal jeg korsfeste deres konge? Overprestene svarte: Vi har ingen annen konge enn keiseren. Johannes 19:15.

I 1097 ville tre konger regjere i førti år hver, frem til Salomos død i 977 f.Kr., da riket deretter ble delt i nord og sør.

Og deretter ønsket de seg en konge; og Gud gav dem Saul, sønn av Kis, en mann av Benjamins stamme, i førti år. Apostlenes gjerninger 13:21.

David var tretti år gammel da han ble konge, og han regjerte i førti år. I Hebron regjerte han over Juda i sju år og seks måneder, og i Jerusalem regjerte han i trettitre år over hele Israel og Juda. 2 Samuel 2:4, 5.

Salomos regjeringstid begynte i 971 f.Kr.; grunnvollen til tempelet ble lagt i Salomos fjerde år (967 f.Kr.). Byggingen varte i sju år (1 Kong 6:37–38), og tempelet ble fullført i den åttende måneden i Salomos ellevte regjeringsår. Den formelle innvielsen fant sted i den sjuende måneden (måneden Etanim), under løvhyttefesten (1 Kong 8; 2 Krøn 5–7). Kongene, tempelet og nasjonen er hver for seg representert i historien med en periode på fire hundre og nitti år som tydelig markerer en profetisk tidsperiode i forhold til enten kongene, tempelet eller nasjonen.

Daniel ble ført i fangenskap i 607 f.Kr., selv om flertallet av bibelske kronologer angir 605 f.Kr. Den historiske opptegnelsen må være i samsvar med det profetiske vitnesbyrd, og symbolikken i de hendelser som historisk er markert på historiens linje, som begynner med ønsket om en konge i 1097 f.Kr., pålegger flere profetiske vitner at 607 f.Kr. er den korrekte anvendelsen, og ikke 605 f.Kr. Året 607 f.Kr. markerer slutten på fire hundre og nitti år i kongelinjen, men det innleder også én av de tre primære representasjonene av sytti år som forekommer i linjen. Året 607 f.Kr. markerer avslutningen på sytti år som begynte med Manasses fangenskap i 677 f.Kr. Den første representasjonen av symbolet fire hundre og nitti år (som har tre vitner i linjen), avsluttes der ett av de tre vitnene om sytti år ender og et annet vitne om sytti år begynner; den matematiske strukturen vitner om 607 f.Kr., til tross for forestillingen om at Daniel ble ført i fangenskap i 605 f.Kr.

Innenfor den linjen som inneholder en periode på 490 år forbundet med kongene fra 1097 f.Kr. til 607 f.Kr., finnes det også 490 år fra innvielsen av Salomos tempel til innvielsen av templet etter eksilet ved Serubabel i 516 f.Kr. Disse 490 årene består av 420 år fra Salomos innvielse i hans ellevte regjeringsår, lagt til de 70 årene da templet lå øde under fangenskapet, til sammen 490 år. Artaxerxes' tredje dekret kom 59 år senere, i 457 f.Kr., og markerer begynnelsen på 490 år som var «fastsatt» (avskåret, Daniel 9:24) for Guds folk, og som ble avsluttet i år 34 ved steiningen av Stefanus. Det finnes selvsagt mange andre dyptgripende kronologiske vitnesbyrd i den profetiske linjen som begynner med det grunnleggende frafallet, da Gud og Profetiens Ånd ble forkastet i 1097 f.Kr., og ender da Stefanus så Kristus stå ved Guds høyre hånd. Innenfor dette vitnesbyrdet finner vi Josias profetiske hjul.

Jeg sier «grunnleggende frafall», for begynnelsen av linjen angir tidspunktet da Israel forkastet Gud som konge i sitt begjær etter å ha en verdslig konge, og dermed markerte grunnleggelsen av Israels menneskelige monarki. Jeg skriver også dette for Josias hjul, som betyr «Guds grunnvoll», er et symbol både på grunnvollen og på Guds folks grunnleggende frafall.

Da Salomo døde og de tolv stammene ble delt i nord og sør, ble Jeroboams innvielse av det forfalskede tilbedelsessystemet iredesatt av den ulydige profeten, og hans irttesettelse inneholdt profetien om en kommende konge ved navn Josjia. Ved den grunnleggende frafallet til Jeroboam og de ti nordlige stammene ble profetien om Josjia og hans reformasjon, kjennetegnet ved den store påsken i 622 f.Kr., forutsagt. Denne reformasjonen ble frembrakt ved oppdagelsen av Moses' skrifter og forkynnelsen av dom over Guds folk for deres vedvarende frafall. Da ordene fra Moses' skrifter ble lest for kong Josjia, frembrakte det den største reformasjonen i Det gamle testaments historie. Profetien om et framtidig barn som skulle bli født med navnet Josjia, inneholdt også den profetiske fordømmelsen av det grunnleggende frafallet som den ulydige profeten rettet mot kong Jeroboam.

Moses' forbannelse, slik Daniel omtaler den, er «de sju tider» i 3 Mosebok 26, og den ble William Millers grunnleggende oppdagelse, han som er symbolet på adventismens grunnsannheter. Stadfestelsen av Millers budskap den 11. august 1840 ble tilveiebrakt gjennom «Josias» Litchs arbeid i 1838 og 1840. I 1863 ble disse grunnvollene tilsidesatt, og «de sju tider» ble et symbol ikke bare på de filadelfiske millerittenes grunnsannheter, men også et symbol på det laodikeiske millerismens opprør mot grunnvollene. Historien om millerittene under den første og den andre engels budskap rommer symbolikken til «Josias», som skal bli gjentatt til punkt og prikke i historien om de hundre og førtifire tusen. Josias hjul rekker tilbake til kong Sauls trolldom og deretter helt frem til utspyingen av den laodikeiske syvendedags adventistkirken ved søndagsloven. Josias hjul i Esekial er nå i ferd med å bli avseglet som klimakset i beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.